

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **J. M.**, zastoupena JUDr. Petrem Cardou, advokátem se sídlem Pod Věží 121/3, Svitavy, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j. MPSV-2019/27544-919, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 11. 3. 2020, č. j. 52 Ad 9/2019 – 124,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Petru Cardovi, advokátovi se sídlem Pod Věží 121/3, Svitavy, **se n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 17. 10. 2018 žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na nezbytný jednorázový výdaj – nákup dřevěných briket na topnou sezonu 2018/2019 – ve

výši 18.000 Kč. Úřad práce ČR – Krajská pobočka v Pardubicích, Kontaktní pracoviště Polička (dále jen „správní orgán I. stupně“), nejprve vydal dne 23. 10. 2018 rozhodnutí, jímž dle § 36 a násl. zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, přiznal žalobkyni dávku mimořádné okamžité pomoci ve výši 5.000 Kč. Žalovaný toto rozhodnutí k odvolání žalobkyně zrušil pro nepřezkoumatelnost a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

[2] Správní orgán I. stupně poté vydal dne 7. 1. 2019 rozhodnutí č. j. 96/2019/POL, kterým žalobkyni přiznal dávku opět ve výši 5.000 Kč. Výši dávky odůvodnil tak, že vycházel z údajů zveřejněných na stránkách Českého statistického úřadu (dále jen „ČSÚ“), podle nichž je průměrná roční spotřeba dřevěných pelet v domácnostech pro byty v Pardubickém kraji 18.000 Kč. Tuto částku ponížil o 30 % z důvodu, že žalobkyně vytápí dům dřevěnými briketami pouze ze 70 %, ve zbylé části topí elektřinou. Od ponížené částky 12.600 Kč následně odečetl částku 8.952 Kč rovnající dvanáctinásobku započítávané částky 746 Kč, jež žalobkyně dostává každý měsíc v rámci příspěvku na bydlení. Správní orgán I. stupně rovněž vyšel ze skutečnosti, že potřeba nakoupit palivové dřevo je žalobkyni předem známa, není to nenadálá událost, navíc o dávku mimořádné okamžité pomoci na nákup briket žádá každoročně.

[3] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl. Ztotožnil se tak se závěry správního orgánu I. stupně, k nimž doplnil, že z tabulky ČSÚ navíc vyplývá, že částka 18.000 Kč se týká dřevěných pelet, zatímco spotřebu dřevěných briket požadovaných žalobkyní hodnotí jiná tabulka ČSÚ částkou 7.000 Kč/rok. Hodnota, ze které správní orgán I. stupně vycházel (18.000 Kč) je tak spíše nadhodnocena, tedy je pro žalobkyni výhodnější. Žalobkyni byla na základě diskreční pravomoci správního orgánu I. stupně přiznána dávka v adekvátní výši.

II. Rozsudek krajského soudu

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, které krajský soud vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud správním orgánům vytkl, že při stanovení pravděpodobných ročních výdajů stěžovatelky na vytápění vycházely z dokumentu ČSÚ nazvaného „Roční spotřeba dřevěných pelet v domácnostech“, který však nelze chápat jako ukazatel průměrných ročních nákladů na vytápění dle jednotlivých krajů. To je zřejmé již při prvotním pohledu na hodnoty v posledním sloupci (průměrné náklady na domácnost), kde jsou patrné enormní výkyvy jednotlivých hodnot v závislosti na krajích (např. náklady na vytápění v Pardubickém kraji jsou zde dvojnásobně vysoké oproti těm v sousedním Královéhradeckém kraji). Tento dokument ČSÚ tak představuje spíše statistický údaj o spotřebě (nákupu) uvedené komodity, bez ohledu na skutečně „protopené“ množství. Dokument se navíc týkal dřevěných pelet namísto dřevěných briket, o jejichž úhradu žalobkyně žádala. Navíc, byly-li by použité hodnoty pravdivé a správní orgán by namísto z hodnoty 7.000 Kč (dle obdobného dokumentu zveřejněného na stránkách ČSÚ týkajícího se dřevěných briket) za dřevěné brikety vycházel z hodnoty 18.000 Kč za

dřevěné pelety (kterými žalobkyně netopí), tedy vycházel by z hodnoty o 11.000 Kč vyšší, popřel by tím účel smysluplného posouzení nároku na dávku v konkrétní výši. Dle soudu tak existovaly pochybnosti o relevanci zmíněné tabulky, a proto se měl správní orgán podrobněji zabývat a vypořádat s důkazním návrhem žalobkyně, tj. s předloženou tabulkou průměrných nákladů. Zároveň se měl zabývat dalšími okolnostmi podstatnými pro stanovení výdajů stěžovatelky na vytápění, jako jsou stav domu, region, v němž se dům nachází atd.

[6] Krajský soud tedy zavázal žalovaného, aby v dalším řízení důkladně zjistil alespoň pravděpodobné roční náklady na vytápění v domě žalobkyně, popřípadě, aby vyšel z věrohodných statistických dat blízkých místu jejího bydliště a vzal přitom v úvahu i další faktory, které mohou mít vliv na vyšší či nižší náklady na vytápění, než je statistický průměr např. v rámci kraje.

III. Kasační stížnost

[7] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Nejprve stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu o irelevanci tabulky ČSÚ, z níž správní orgán I. stupně vyšel při stanovení průměrných výdajů žalobkyně na vytápění pevnými palivy. Uvedl, že odlišnosti v nákladech dle jednotlivých krajů vyjádřené v této tabulce jsou způsobeny preferencí užitého paliva. K poznámce soudu, že uvedený dokument je třeba vnímat spíše jako statistický údaj o spotřebě – nákupu uvedené komodity, stěžovatel poznamenal, že za náklad na vytápění lze považovat určité množství dané komodity, které je třeba zakoupit pro topnou sezonu dle znalostí z předchozího období. Jedná se tak o údaj o nákupu, ale zároveň i o spotřebě. V dokumentu je označena celková spotřeba za jednotlivé kraje a ve sloupci „průměrné náklady na domácnost“ jejich vyčíslení v korunách na byt. Pokud by tyto hodnoty neměly vykazovat průměrnou spotřebu dané komodity, není zřejmé, proč by ČSÚ uvedený dokument označil jako „Roční spotřeba dřevěných pelet v domácnostech“. Podle stěžovatele tak při shromažďování údajů o ročních výdajích na vytápění není možno vycházet z objektivnějšího zdroje, než jaký poskytuje ČSÚ. Krajský soud ani neoznačil alternativu k uvedenému zdroji.

[9] Stěžovatel uznal, že si byl vědom nesrovnalosti v rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající v tom, že se uvedená tabulka ČSÚ týkala dřevěných pelet namísto dřevěných briket, nepovažoval však tento rozpor za výrazně závažný. S ohledem na skutečnost, že se jedná o nenárokovou dávku mimořádné okamžité pomoci, a že zjišťované údaje jsou hodnoceny v rovině pravděpodobných údajů, byla situace vyhodnocena ve prospěch žalobkyně. Stěžovatel má za to, že jednal v souladu se zákonem a v jeho mezích.

[10] K výtce soudu týkající se odmítnutí důkazního návrhu žalobkyně (tabulka průměrných nákladů – na www.tbz-info.cz) stěžovatel uvedl, že vysvětlení bylo obsaženo v jeho rozhodnutí, které předcházelo nyní napadenému rozhodnutí. Zde stěžovatel

vysvětlil, že žalobkyně odkázala na blíže neurčený zdroj informací, který označila za veřejně známé ceny vytápění v České republice. V nyní napadeném rozhodnutí se sice k tomuto návrhu již nevyjádřil, to však s ohledem na své přesvědčení, že pro stanovení výše dávky byl využit relevantní zdroj dat ČSÚ.

[11] Stěžovatel dále poznamenal, že převzal tvrzení žalobkyně, že topí pevnými palivy ze 70 %, neboť má dle zákona o pomoci v hmotné nouzi vycházet z tiskopisu Informace o užívaném bytu, jakožto náležitosti žádosti o příspěvek na živobytí, jehož je žalobkyně příjemcem. S ohledem na povinnost správního orgánu postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, nebylo podle stěžovatele v rozporu se zákonem převzít tuto informaci jako rozhodnou i pro dávku mimořádné okamžité pomoci. Stěžovatel rovněž uvedl, že důvodem, proč došlo ke krácení této dávky o 100 % částky za pevná paliva, byla skutečnost, že žalobkyně takovou částku skutečně obdržela v rámci systému státní sociální podpory – příspěvku na bydlení. Do nákladů na bydlení přitom byla za každý měsíc předmětného období započítána částka 746 Kč za pevná paliva dle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 407/2017 Sb., ročně se tedy jednalo o částku 8.952 Kč. Tuto částku by si měla žalobkyně odkládat z příspěvku na bydlení pro účely nákupu dřevěných pelet, neboť za tímto účelem byla dávka poskytnuta. Z toho důvodu byla tato částka odečtena od dávky mimořádné okamžité pomoci.

IV. Vyjádření žalobkyně

[12] Žalobkyně ve svém vyjádření vyslovila souhlas se závěrem krajského soudu, že stěžovatel použil nesprávné podklady pro výpočet ročního výdaje na vytápění jejího domu. Stěžovatel též ignoroval důkazní návrh žalobkyně – tabulku nákladů na vytápění různými druhy paliv pro Pardubický kraj v roce 2018/2019. Není pravda, že by se jednalo o blíže neurčený zdroj informací, naopak šlo o relevantní informace dostupné na internetu.

[13] Na pravdě se nezakládá ani tvrzení stěžovatele, že žalobkyně skutečně obdržela částku 746 Kč měsíčně v rámci příspěvku na bydlení, a tuto částku že si měla odkládat na zakoupení dřevěných briket. Krajský soud se tímto vůbec nezabýval a unikl mu návrh žalobkyně vyžádat si příslušné správní spisy týkající se příspěvku na bydlení a doplatku na bydlení. Z těch je zřejmé, že v rámci uvedených dávek nedostala částku na úhradu pevných paliv – dřevěných briket.

[14] Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek ponechal a pouze zajistil, aby bylo v dalším řízení před správními orgány provedeno dokazování týkající se spisů příspěvku na bydlení a doplatku na bydlení.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podle § 36 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na mimořádnou okamžitou pomoc osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5 téhož zákona, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.

[18] Za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi podle § 2 odst. 4 citovaného zákona považovat „osobu, kterou postihne vážná mimořádná událost a jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že jí neumožňují překonat nepříznivou situaci vlastními silami; vážnou mimořádnou událostí se rozumí zejména živelní pohroma (například povodeň, vichřice a vyšší stupně větrné pohromy, zemětřesení), požár nebo jiná destruktivní událost, ekologická nebo průmyslová havárie“.

[19] Podle § 2 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat za osobu v hmotné nouzi též „osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky a) k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu, nebo b) na úhradu nákladů spojených s pořízením nebo opravou nezbytných základních předmětů dlouhodobé potřeby a na základní vybavení domácnosti a odůvodněných nákladů souvisejících se vzděláním nebo zájmovou činností nezaopatřeného dítěte“.

[20] Zákon o pomoci v hmotné nouzi přitom upravuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob, a to dávky měsíčně se opakující (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení) a dávky jednorázové označované souhrnně jako dávka mimořádné okamžité pomoci. Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi. Jedná se o dávky obligatorní, tedy takové, na které vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem. K zajištění základních životních potřeb, nestačí-li k tomu dávky výše uvedené, lze přiznat v případě mimořádných okolností ještě další jednorázovou dávku okamžité mimořádné pomoci. Tato dávka je však fakultativní a její přiznání je ponecháno na správním uvážení příslušného správního orgánu. Nárok na ni vzniká až rozhodnutím o jejím přiznání. Tato dávka má hradit výdaje „jednorázové a v podstatě nahodilé“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 87/2012 - 39, ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 Ads 113/2011 - 46, č. 2582/2012 Sb. NSS, ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 Ads 39/2013 - 29, ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3 Ads 7/2013 - 31, či ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Ads 27/2014 - 28).

[21] V nyní posuzovaném případě žádala žalobkyně o dávku mimořádné okamžité pomoci na nákup dřevěných briket na topnou sezonu 2018/2019. V kontextu výše uvedeného soud poznamenává, že se nejedná o typický „jednorázový a v podstatě nahodilý“ výdaj, na jehož úhradu by byla požadovaná dávka určena. Naopak jde o výdaj očekávaný a pravidelný, z hlediska uvedeného systému pomoci v hmotné nouzi by tedy k jeho úhradě měly sloužit primárně prostředky získané v rámci opakujících se dávek, případně prostředky z dávky státní sociální pomoci - příspěvku na bydlení (dle § 24 a násl. zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře). Dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu takového výdaje lze proto přiznat jen ve zcela výjimečných případech, pokud to odůvodňují konkrétní okolnosti na straně žadatele (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne

14. 4. 2016, č. j. 1 Ads 45/2016 – 20, ve kterém soud uznal, že ve zcela výjimečných případech lze dávku mimořádné okamžité pomoci přiznat i na základě žádosti požadující uhrazení vzniklého nedoplatku na energie, které by jinak měly být hrazeny z příspěvku na bydlení, resp. doplatku na bydlení).

[22] Stěžovatel tak v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že záleží na posouzení konkrétní situace jednotlivce (případně s ním společně posuzovaných osob) a správním uvážení orgánu pomoci v hmotné nouzi, zda dávku mimořádné okamžité pomoci přizná či nikoliv. Je třeba přitom respektovat podmínky stanovené v zákoně o pomoci v hmotné nouzi, zejména posuzovat celkové příjmové, sociální a majetkové poměry žadatele, odůvodněnost výdaje a podobně.

[23] Nejvyšší správní soud však přisvědčuje krajskému soudu, že v posuzované věci správní orgány výše uvedeným způsobem nepostupovaly. Jejich správní uvážení ohledně důvodů i výše přiznané dávky je zcela nedostatečně odůvodněno a nevychází z relevantních podkladů. Napadené rozhodnutí stěžovatele je tak nutno považovat za nepřezkoumatelné.

[24] Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že tabulka zveřejněná na webových stránkách ČSÚ nazvaná „Roční spotřeba dřevěných pelet v domácnostech“ nemá dostatečnou vypovídací hodnotu pro stanovení přibližných nákladů žalobkyně na vytápění jejího domu dřevěnými briketami. Tato tabulka totiž skutečně obsahuje spíše statistický údaj o průměrné spotřebě uvedené komodity v Pardubickém kraji, který sám o sobě nemůže být dostatečným podkladem pro určení konkrétní spotřeby stěžovatelky. Pro posouzení její individuální situace měly správní orgány zohlednit zejména velikost jejího domu, jeho konkrétní umístění, izolační vlastnosti a podobně. Tato specifika vytápění domu žalobkyně však správní orgány zcela opominuly, a jejich odhad spotřeby žalobkyně je tak naprosto nepodložený.

[25] Soud navíc nesouhlasí ani s navazujícími úvahami, které správní orgány vedly ke stanovení výše dávky. Za značně nelogický považuje postup správního orgánu I. stupně, který údaj o průměrných ročních nákladech na vytápění domácnosti uvedený v tabulce ČSÚ ponížil o 30 % z důvodu, že žalobkyně vytápí svůj dům pevnými palivy toliko ze 70 % (tj. dle jejího vyjádření topí dřevěnými briketami pouze přes den, kdy může přikládat do kamen, v noci používá elektrické přímotopy). Z ničeho totiž nevyplývá, že by tato tabulka zohledňovala pouze domácnosti, které topí výhradně (tj. ze 100 %) pevnými palivy. Uvedený odpočet se tedy nejeví jako opodstatněný. Zejména je však podstatné, že ani samotný údaj o průměrné spotřebě uvedený v tabulce nebyl pro určení spotřeby žalobkyně sám o sobě dostatečně vypovídající.

[26] Nadto správní orgán I. stupně vycházel z tabulky týkající se spotřeby dřevěných pelet, přestože se na webových stránkách ČSÚ nachází stejná tabulka vztahující se ke spotřebě dřevěných briket, jejichž úhradu žalobkyně požadovala. Tato tabulka přitom uváděla podstatně nižší průměrné roční náklady na domácnost – 7.000 Kč, zatímco průměrné náklady na roční spotřebu dřevěných pelet měly představovat 18.000 Kč. Stěžovatel si sice byl tohoto pochybení správního orgánu I. stupně vědom, k jakékoliv úpravě výše dávky však nepřistoupil (být uvedené údaje považoval za relevantní podklad pro její stanovení) s tím, že údaje uvedené v tabulce týkající se dřevěných pelet byly pro

žalobkyni výhodnější. To však právě vypovídá o naprosté absenci úvah správních orgánů ohledně skutečné spotřeby žalobkyně a zcela libovolném určení výše dávky. Pokud by stěžovatel považoval údaje uvedené ve zmíněných tabulkách ČSÚ opravdu za stěžejní podklad pro stanovení výše dávky, muselo by se v jeho úvaze promítnout, že tato výchozí částka je o 11.000 Kč nižší než částka, ze které vycházel správní orgán I. stupně. Krajský soud v této souvislosti zcela správně konstatoval, že pečlivé posouzení nároku na dávku ze strany orgánů pomoci v hmotné nouzi má nejen zajistit, aby případně přiznaná dávka pokryla žadatelem tvrzené a správním orgánem ověřené náklady, ale také vyloučit přiznání dávky ve vyšší částce, než jakou žadatel na úhradu konkrétních nákladů fakticky potřebuje, a tedy zamezit plýtvání prostředků státního rozpočtu.

[27] Stěžovateli lze nicméně přisvědčit, že při posuzování žádosti žalobkyně a určení výše dávky bylo třeba vzít v úvahu, že v příspěvku na bydlení, jehož je žalobkyně příjemkyní, je obsažena rovněž částka na úhradu pevných paliv. Soud se však neztotožňuje se závěrem správních orgánů, že by z tohoto důvodu bylo namístě z žalobkyní požadované částky na úhradu briket mechanicky odečíst částku rovnající se dvanáctinásobku měsíční částky 746 Kč určené v rámci příspěvku na bydlení na úhradu pevných paliv. Takovou úvahu soud považuje za značně zkratkovitou. Správní orgány totiž měly zejména zkoumat, zda žalobkyně skutečně nebyla schopna – s ohledem na svou aktuální finanční situaci, i přes vyplácení jiných dávek určených k úhradě nákladů spojených s bydlením, jednorázový výdaj na nákup dřevěných briket uhradit. Žalobkyni však nelze dát za pravdu, že by bylo nutné, aby k tomu prováděly důkazy správním spisem týkajícím se doplatku na bydlení, pokud jim byla známa měsíční částka tohoto příspěvku.

[28] S ohledem na nedostatek relevantních podkladů pro stanovení výše dávky tak krajský soud správně konstatoval, že stěžovatel se měl zabývat rovněž žalobkyní navrhovaným důkazním materiálem týkajícím se průměrné spotřeby dřevěných briket. Minimálně měl alespoň vysvětlit, proč nepovažoval tento důkaz za relevantní. Není přitom dostatečné, že důvody jeho neprovedení stěžovatel uvedl v rozhodnutí vydaném v rámci předchozího projednání věci. Zjevně se přitom nejednalo o blíže neurčený zdroj informací, pokud stěžovatel sám v kasační stížnosti odkázal na webovou stránku, z níž měly tyto údaje vycházet.

VI. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, žádné náklady jí však nevznikly (ani žádné náklady sama nevyčísnila), a proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[31] Žalobkyni byl usnesením krajského soudu ze dne 5. 9. 2019, č. j. 52 Ad 9/2019 – 81, ustanoven zástupcem JUDr. Petr Carda, advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje

navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje ustanoveného zástupce a odměnu za zastupování platí stát. S ohledem na to, že ustanovený zástupce neučinil v řízení před Nejvyšším správním soudem žádný úkon právní služby, soud mu odměnu za zastupování žalobkyně nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu